

Eéngemaakt met de verheerlijkte Christus in de hemel en de wandel van de Christen nu op aarde

In de Brief aan de Efeziërs wordt de mens niet gezien als een verantwoordelijk schepsel, die met zijn gedachten, woorden en daden in strijd met Gods gedachten handelt en waarvan God moet zeggen: 'Allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods', zoals in de brief aan de Romeinen. In Efeze stelt God voor: het ontbreken van alles waarmee Hij verbinding kan hebben. De mens is dood in zijn misdaden en zonden en bezit geen sprankje geestelijk leven. Een hopelozer toestand is niet denkbaar!

De Heer Jezus wordt in het begin van deze brief ook niet voorgesteld als God, Die op aarde gekomen is en aan zondige mensen voorgesteld wordt, maar als dood, d.w.z. als afgedaald tot in de toestand waarin wij ten gevolge van de zonden waren (Ef. 1:20; 2:1). Hij heeft Zich één gemaakt met ons.

Dit laatste is het kenmerkende van deze brief. Christus heeft Zich één gemaakt met ons, en God heeft ons één gemaakt met Christus. Wij worden hier voorgesteld als in de Heer Jezus zijnde, en dat kenmerkt onze positie. In hoofdstuk 2:1 staat, dat wij dood in onze misdaden en zonden waren; Christus is in de dood gegaan. Gods kracht wekte Hem uit de doden op en zette Hem aan Zijn rechterhand in de hemelse gewesten (1:20); wij zijn met Christus levend gemaakt en in Hem gezet in de hemelse gewesten (2:5-6). Wij zijn aangenaam gemaakt in de Geliefde (1:6) en de God en Vader van de Heer Jezus Christus (1:3) is onze God en Vader geworden (1:4-5; Joh. 20:17).

In hoofdstuk 1:17 enz. bidt de apostel, dat God ons de geest van wijsheid en openbaring in Zijn kennis en verlichte ogen van het hart geve, opdat we weten wat de hoop van Zijn roeping en wat de heerlijkheid van Zijn erfenis in de heiligen is (dus dat we zullen zien wat een gezegende plaats God ons gegeven heeft) en wat de uitnemende grootheid van Zijn kracht is ten opzichte van ons die geloven, naar de werking van de kracht van Zijn sterkte, die Hij gewerkt heeft in Christus door Hem uit de doden op te wekken (dus dat wij zullen beseffen, dat dezelfde Goddelijke kracht die Christus uit de doden opgewekt en Hem een plaats aan Gods rechterhand gegeven heeft, ons in onze plaats van zegening heeft gebracht). Wil ik dus weten wat mijn plaats is, dan hoef ik slechts op Christus te zien. Ik sta in Hem voor God en Zijn zegeningen zijn mijn zegeningen. Is Hij nu in de hemelse gewesten, ik ook. Is Hij daar zonder zonde, God heeft mij in Christus vóór de grondlegging van de wereld uitverkoren, opdat ik heilig en onberispelijk zou zijn voor Hem in de liefde (1:4). Is God de Vader van onze Heer Jezus, ik ben tevoren bestemd tot het zoonschap voor Zichzelf naar het welbehagen van Zijn wil (1:5).

Kort gezegd: als ik weet waar Christus is en wie Hij is voor God, dan weet ik waar ik ben en hoe God mij ziet. De hele Bijbel leert ons welke plaats de Heer Jezus in het hart van God inneemt. Spreuken 8 zegt ons dat de Heer Jezus in de eeuwigheid de vermaking van de Vader was en andere plaatsen leren ons dat God overlegde met de Heer Jezus (Gen. 1:26; Hebr. 10:7). En in de tijd, toen de mens op aarde geschapen was, gaf God telkens opnieuw in beelden en typen een voorstelling van de heerlijkheid van Zijn Zoon.

Spreekt de zon in Gen. 1, de boom des levens in Gen. 2, en het zaad van de vrouw en de geslachte dieren in Gen. 3, niet van de Heer Jezus? En zien wij hetzelfde niet in de hele Bijbel? Is het niet alsof God zoveel vreugde vindt in de volmaakte heerlijkheid van de Heer Jezus, dat Hij iedere gelegenheid aangrijpt (met diepe eerbied gesproken) om iets van die heerlijkheid te laten zien? Adam en Eva bekleedt Hij met de uiterlijke heerlijkheid van het geslachte dier (3:21); Abel wordt gerechtvaardigd door zijn bloedig offer dat meerdere heerlijkheden van de Zoon voorstelt (offer, eerstgeborene, vet: zie Lev. 3:3). Noach, tegen wie God zegt dat de zondige mens zich moet voeden met het vlees van het offer dat sterft

om die mens te laten leven. En zo kunnen we doorgaan met te wijzen op de ark, op Noach zelf, op Izaäk en Jozef: allen typen van de Heer Jezus. In de Israëlitische eredienst vinden we echter bijzonder duidelijke typen en - wat dit voor ons zo belangrijk maakt - in verbinding met de gelovigen. De hele tabernakel met al haar gereedschap, de priesters met hun kleding en al de gebrachte offers, het zijn allemaal typen van Christus en de Zijnen.

Vooraf het brandoffer in Ex. 29:38-43 en Lev. 1 is voor ons onderwerp belangrijk. In Ex. 29 wordt het dagelijks brandoffer door God genoemd als de grondslag waarop Hij in het midden van het volk kan wonen. Dit kon niet door het zondoffer, hoe onmisbaar dit ook was om verzoening voor de zonden te doen en hoewel dit met het oog op de toestand van de mens vóór het brandoffer gebracht moest worden. Dit kon ook niet door het dankoffer of vredeoffer, hoewel hierin de gemeenschap van God met het volk in het eten van hetzelfde offer voorgesteld wordt (Lev. 3:11; 7:19). Dit kon zeker niet door het spijsoffer, het onbloedige offer, hoewel dit offer noodzakelijk was om bij de andere offers gebracht te worden. Alleen op grond van de volmaaktheid van het brandoffer kon God bij de mens wonen.

In Lev. 1 wordt dat duidelijk gemaakt. Als een Israëliet zich bewust werd van het feit, dat zijn positie voor God alleen gegrond was op het brandoffer, kon hij een brandoffer brengen. Het gaat hier niet om verplichte offers zoals in Ex. 29, maar alleen om vrijwillige. En God schrijft voor, wat voor een offer en hoe het gebracht moet worden, opdat die Israëliet doordrongen zou worden van de zekerheid van de gunst van God. In type vinden we hier Efeze 1:7,17-23 en daarom is het voor ons zo belangrijk dit gedeelte (Leviticus 1) te overdenken. Het offer moest een volmaakt mannetje zijn: zonder gebrek; in volle kracht. Wijst dit niet op de volmaaktheid van de Heer Jezus, Die in Goddelijke kracht het werk op Golgotha volbracht (Hebr. 1:3; 9:14)? Dan moest hij zijn hand op het hoofd van het offer leggen: zich er mee één maken, zodat hij zich ervan bewust werd dat de volmaaktheid van het offer hem werd toegerekend. En nadat dit goed tot hem doorgedrongen was, moest hij datgene doen waardoor de gehele volmaaktheid van het offer gezien werd. Niet alleen uiterlijk maar ook innerlijk was het volkomen. De Heer Jezus kon op de vraag 'Wie zijt Gij?' antwoorden: 'Geheel wat Ik u ook zeg' (Joh. 8:25). Iedere daad, ieder woord was bij Hem de openbaring van Zijn innerlijke volmaaktheid. Maar ook de delen van het offer waren in zichzelf volmaakt.

Bij de ene gelovige treedt de rechtvaardigheid meer op de voorgrond, bij een andere de liefde en bij een derde nog weer iets anders. Maar bij onze gezegende Heer was alles in harmonie. Zijn liefde was in zichzelf volmaakt, maar evenzo Zijn heiligheid en Zijn gerechtigheid. Alles had zijn plaats en niets verdroeg het andere. En mogen ook het ingewand (de zetel van de gevoelens, 2 Kor. 6:12) en de schenkels (kracht) met water gewassen worden, er was geen onzuiverheid. Het hart van de Heer Jezus getoetst aan de scherpte van het Woord van God (Ef. 5:26; Hebr. 4:12) bleef volkomen; zelfs in die verschrikkelijke uren, toen de mens samenspande met de macht der duisternis en Hem aan het kruis nagelde en toen het voor de mens onbegrijpelijke gebeurde: de Rechtvaardige door God verlaten! Zien wij één onzuiverheid in al die Psalmen waar wij het hart van de Heer Jezus zien, doordat ze ons profetisch Zijn gevoelens vóór en tijdens het kruislijden weergeven? (b.v. Ps. 22; 69; 102; 109). Wat moet het voor God geweest zijn, die volmaaktheid bij Zijn Zoon te zien! In de eeuwigheid was Hij Zijn vermaak geweest (Spr. 8); in Zijn wandel op aarde getuigde Hij: 'Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen gevonden heb' (Matth. 3:17; 17:5); en hier op het kruis, in omstandigheden zoals die er nooit geweest waren en nooit meer zullen zijn, blonk de heerlijkheid van die Gezegende in al Zijn volmaaktheid, terwijl Hij daar was om Gods wil te volbrengen. Gods gerechtigheid eiste en Gods liefde begeerde Zijn Zoon te verheerlijken (Joh. 17:1-5,22), Gods kracht wekte Hem op uit de doden en zette Hem aan Zijn rechterhand in de hemelse gewesten (Ef. 1:20; Fil. 2:5-11), totdat Hij Hem het erfdeel zal geven (Ps. 2 en 8).

Geeft ons dit alles geen overweldigende indruk van wat het is 'aangenaam gemaakt in de Geliefde te

zijn? Al de aangenaamheid van de Heer Jezus, al het welbehagen dat God in Hem vindt op grond van Zijn werk op het kruis, wordt mij toegekend. Ik ben in de Heer Jezus. Ik ben voor God bekleed met de heerlijkheid van het brandoffer (Lev. 7:8). Dit is de volle uitwerking van Gods liefdeplannen met ons; plannen die Hem waardig zijn. Het is inderdaad 'tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade' (Ef. 1:6) en tot betoning van 'de uitnemende rijkdom van Zijn genade in goedertierenheid over ons in Christus Jezus'. 'Hierin is de liefde bij ons volmaakt geworden, ...dat zoals Hij is (dus nu in de hemel), ook wij zijn in deze wereld' (1 Joh. 4:17).

Welke betekenis heeft dit voor onze houding ten opzichte van de dingen die ons omringen? Wij zijn in de Heer Jezus, en nemen dus dezelfde plaats in als Hij, al blijft Hij natuurlijk 'de Eerstgeborene onder vele broeders'. Welke plaats is dat dan?

Laat ons naar Golgotha gaan. Daar zien wij Hem van Wie gezegd wordt, dat het 'het welbehagen van de gehele Volheid was in Hem te wonen en door Hem alle dingen tot Zichzelf te verzoenen' (Kol. 1:19-20), en 'dat God in Christus was, de wereld met Zichzelf verzoenende, hun overtredingen hun niet toerekenend' (2 Kor. 5:19). Helaas, 'Hij was in de wereld en de wereld heeft Hem niet gekend' (Joh. 1:10). De wereld verwierp het aanbod van Gods genade en de godsdienstige macht verenigde zich met de politieke macht om de Heer aan het kruis te nagelen. Zij liet haar gehele verdorvenheid zien en maakte de maat van haar zonden vol, door de Zoon van God, Die vol liefde en genade tot haar kwam, te vermoorden. Nu is er geen genade meer voor de wereld. Na Golgotha heeft zij geen aanbod van genade meer gehad, en zal dat ook niet meer krijgen. God laat Zijn blijde boodschap uitsluitend nog aan de enkelingen brengen en rukt velen uit de wereld om hen te behouden. De wereld als geheel echter, dat is het systeem van de georganiseerde samenleving van de mensen op aarde, staat alleen maar een verschrikkelijk oordeel te wachten.

In Joh. 17 stelt de Heer Jezus Zich achter het kruis: Hij heeft het werk voleindigd. De gelovigen zijn uit de wereld aan Hem gegeven, vers 6. En Hij zegt uitdrukkelijk: 'Ik vraag niet voor de wereld'. In 1 Joh. 5:19 staat, dat 'de hele wereld in de boze ligt' en in 2:16, dat 'al wat uit de wereld is, niet uit de Vader is'. In Joh. 12:31 kondigt de Heer het oordeel van de wereld aan. In Christus' dood werd zij geoordeeld; in het boek de Openbaring vinden we de voltrekking. Zo is de Heer dan nu in de hemelse gewesten, en wat de wereld betreft is Zijn enig werk het wachten op het ogenblik dat God Zijn vijanden zal zetten tot een voetbank van Zijn voeten (Hand. 2:35).

Wat is onze taak nu? Moeten wij, die in Hem zijn, ons bezig houden met een wereld die onze Heer gekruisigd heeft, en voor wie de Heer niets anders heeft dan oordeel? Moeten wij proberen die wereld te verbeteren, die God als onherstelbaar verdorven heeft veroordeeld? Moeten wij meewerken aan de regering van een wereld die door God aan haar lot wordt overgelaten? Moeten wij gemeenschap hebben met de moordenaars van onze Heiland; met de oversten van deze wereld, waarvan Gods Woord zegt dat zij de Heer der heerlijkheid gekruisigd hebben (1 Kor. 2:8)? Zou dat ons antwoord zijn op die wonder-genade? Zou dat in overeenstemming zijn met het feit dat wij gezet zijn in de hemelse gewesten? De apostel Paulus deed dat niet! Hij zegt in Fil. 3 dat hij al zijn aardse voorrechten als schade en drek acht. Niet alleen zonder waarde dus, maar zelfs als schade, want het verhinderde hem soms om alleen de verheerlijkte Christus te zien. Hij had slechts één doel: de verheerlijkte Christus gelijkvormig te zijn. Vergetend wat achter hem lag en zich uitstrekkend naar wat vóór is, zegt hij: 'jaag ik naar de prijs van de roeping Gods naar boven'. 'Onze wandel (of: ons burgerschap) is in de hemel'. En wenend spreekt hij over mensen die als vijanden van het kruis van Christus wandelen, en als kenmerk hiervan geeft hij op: 'die aardse dingen bedenken'. We moeten deze verzen (18-21) goed lezen. Deze mensen wandelen niet als vijanden van Christus, maar van het kruis van Christus. Het kruis spreekt van een door de wereld vermoorde Jezus, maar Die door God is opgewekt, aan Zijn rechterhand geplaatst en zowel tot Heer als

tot Christus gemaakt is.

Wie met het kruis verbonden is, is verbonden met een Christus Die geen verbinding met de wereld heeft. Als een gelovige dus gemeenschap met de wereld heeft, doordat hij dezelfde belangen, dezelfde vormen heeft en dezelfde dingen doet, begeeft hij zich op het terrein van de vijand; ook al is het met de beste bedoelingen. Hij wandelt als een vijand van het kruis, hoewel zijn hart het natuurlijk niet is. Vers 19 zegt het ook zo duidelijk: 'die aardse dingen bedenken'. Er staat niet eens 'wereldse' dingen, en helemaal niet 'zondige' dingen. Zijn blikrichting is alleen veranderd. Hij heeft niet meer alleen een hemelse Christus voor ogen; zijn ogen zijn op de aarde gevestigd en zijn gedachten houden zich daarmee bezig. Als wij ons met politiek bezig houden, als wij net als de ongelovigen lid zijn van een politieke partij - zelfs al zou die partij alleen uit gelovigen bestaan (en zo'n partij is er niet!) - als wij stemmen om een regering te krijgen die iets verbeteren zal in deze wereld, als we stemmen om een christelijke regering te krijgen: is ons oog dan op de hemel gericht of bedenken we dan aardse dingen?

Christenen zijn mensen die met Christus opgewekt en in Hem in de hemelse gewesten gezet zijn (Ef. 2:6). Ze hebben geen aardse zegeningen zoals Israël, maar geestelijke in de hemelse gewesten (1:3). Ze hebben geen strijd tegen aardse machten zoals Israël, maar tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten (6:12) en door hun positie wordt aan de overheden en machten in de hemelse gewesten de veelvoudige wijsheid van God bekend gemaakt (3:10). Hun burgerschap is in de hemelen (Fil. 3:20) en zij hebben te jagen naar de prijs van de hemelse roeping Gods in Christus Jezus (3:14). Ze zijn vreemdelingen en bijwoners op aarde (1 Petr. 2:11). Ze zijn verbonden met een verheerlijkte Christus in de hemel, maar Die op aarde door de oversten van deze wereld gekruisigd is (1 Kor. 2:8). Ze spreken wijsheid onder de volmaakten, doch een wijsheid niet van deze wereld, noch van de oversten van deze wereld die te niet gedaan worden (2:6).

Zij die dit ook praktisch willen verwerkelijken, zullen zich niet met politiek bezig houden. Ze zullen geen lid worden van een politieke partij en evenmin hun stem uitbrengen. Waar de overheid in ons land gebiedt dat zij naar de stembus moeten komen [sinds jaren hoeft dat niet meer, red.], zullen zij gehoorzaam zijn (1 Petr. 2:13) en gaan. Waar de overheid niet voorschrijft hun biljet in te vullen zullen zij dat niet doen, maar oningevuld in de stembus deponeren. (Zou de overheid voorschrijven, dat ieder moet stemmen, dan zou een gewetensconflict ontstaan). Zij zullen daarnaast veel bidden voor koningen en allen die in hoogheid zijn, opdat zij een rustig en stil leven mogen leiden in alle godsvrucht en eerbaarheid (1 Tim. 2:2). En tot hun medegelovigen zeggen zij: 'Zovelen dan als wij volmaakt zijn, laten wij aldus gezind zijn; en indien gij anders gezind zijt, ook dat zal God u openbaren. Maar waartoe wij gekomen zijn, laten wij daarnaar wandelen' (Fil. 3:15-16).

H.L. Heijkoop.